

הארנב וידידיו

אפריקה

"תתארח בחופשיות, הארנב" אמר
התנין "אחר כך נתחשבן."

הארנב בילה אצל התנין עד שלבעל
הבית נמאס. יום אחד הארנב
התעורר מוקדם ושמע איך התנין

אומר לאשתו:

"כבר נמאס עלי

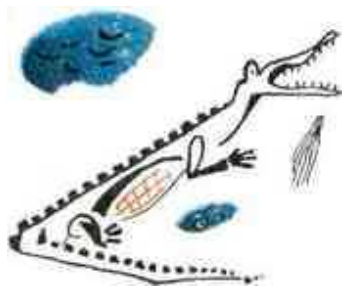
הארנב הזה. אין

מה לצפות ממנו.

מלבד כרוב לא מביא כל אוכל. צריך

לאכול אותו!"

"הטרדה גדולה הארנב הזה" אמרה

פעם הארנבת החליטה לבקר אצל
קרוביה, יחד עם הארנבונים שלה,
ויצאה לקצה השני של היער לבילוי
של שבוע. את הארנב
השאירה לבדו במשק.

הוא חיכה, חיכה ובסוף

נמאס לו לשבת לבד

והחליט לבקר אצל חברו

התנין ולשהות אצלו כל זמן

שהמשפחה לא בבית.

אשת התנין "אוכל בבוקר, אוכל
בצהריים ובערב עוד שותה תה.
זוללן!"

זנבו של הארנב נעשה קר מרוב פחד.
אבל ברירות רבות לא היו לו. הוא
הניע באוזניים ארוכות ונזכר שיש לו
עוד חבר אחד, הצבוע. לפני שנה נתן
לו הארנב סל פירות במתנה ומאז הם
חברים טובים. נכון, כולם אומרים
שהצבוע ערום ואכזר, אך עד עכשיו
הוא לא פגע בארנב.
הארנב זחל בשקט מביתו של התנין
והלך להתארח אצל הצבוע. וזה קיבל

אותו בפנים יפות, הכין לו פינה בתוך
המאורה שלו
וציין:

"תבלה, ארנב,
תבלה. נתחשבן
אחר כך."

חי הארנב אצל
הצבוע, מסדר את

המאורה, מביא כרוב. בערב יוצא
לטייל, נושם אוויר צח. בדמדומים
חזר וראה אור במאורה. הציץ בחלון
ורואה: הצבוע יושב עם הפנתר,
שותים ומתבדחים. הארנב הקשיב

לשיחה שלהם, למרות שזה לא יפה,
אבל הרי הארנב האפריקאי הוא
סקרן גדול.

"אתה טיפש, צבוע" אומר הפנתר
"הארנב אוכל אצלך, שותה אצלך וכל
תועלת אין לך ממנו."
"נכון" עונה הצבוע "הוא אמנם נחשב
לחבר שלי, אבל היום אטרוף אותו.
אשים סוף לכל זה."

הארנב רץ מהר היערה. לקראת
הבוקר היה כבר במאורה שלו. ביום
באה הארנבת עם הגורים מהביקור
המשפחתי והם חזרו כבר לחיי

השגרה שלהם.

אבל יום אחד יצא הארנב מהיער
לחוף של הנהר ניגר, ניגש לשתות

מים ופתאום התנין תפס אותו ברגל.
"מתי תחזיר את החוב, ידידי?"
הארנב התפתל - מה פתאום, תנין,

איזה חוב? הרי הרבה כרוב הבאתי
לשולחן המשותף, ובסך הכל אפילו
לא חצי שבוע בליתי.
אבל התנין לחץ ברגל בשיניים עד
שחושך נעשה לעיני הארנב.
"מחר אחזיר" הבטיח.
הוא התרחק מהנהר, ליקק את הרגל
הנשוכה ופתאום מישהו תפס אותו
בצוואר. הסתכל - ושם הצבוע.
הארנב הניף את כפו והבטיח "עזוב
אותי, צבוע. מחר אחזיר!"
כל הלילה התגלגל הארנב על
משכבו. רק חשב וחשב איך

להתחשבן עם החברים הטובים שלו,
נאנח ומצץ את הרגל הנשוכה. אך
לקראת הבוקר התאושש. קפץ אל
התנין ואמר:

"הבה נתחשבן. תפסתי בשבילך
צבוע שמן. תכף אביא אותו."

התנין שמח. יצא לחוף וחיכה לצבוע.
והארנב בינתיים רץ למאורת הצבוע.
"בוא אתי לחוף הנהר. שם יושב תנין.
שמן!!!"

הצבוע עזב את כל עבודות הבית ורץ
לחוף הניגר. והארנב מיהר ליער
והסתתר בתך עשב הפיל הגבוה.

למחרת בבוקר ראה איך הצבוע עובר
לפניו ללא זנב. ובצהריים פגש את
עכברת הדקלים, השכנה שלו, וזו
סיפרה לו כי התנין יושב על החוף
ומילל. הצבוע הוריד לו חצי רגל
שמאלית.

צחק הארנב ורץ מהר לספר לארנבת
שלו, להסביר לה מה קורה עכשיו
בעולם ואיך צריך לנהוג עם החברים
הטובים.